

ling af Væren og Ansvar, saaledes at det skulde være dem, der egentlig havde Væren og Ansvar for Regtelsen, som ved en tidligere Leilighed have gjort Bemærkninger, der nu foranledigede Flertallet til at komme frem med Regtelsen. Det er dobbelt kuriøst. Jeg ser ikke, at der ved 2den Behandling vedrørende denne Station er faldet andre Udtalelser end dem, jeg har fremsat, og som findes Sp. 1130 i Rigsdagsstenden. Jeg henlede her Opmærksomheden paa, at det var meget beklageligt, at man negtede en af den høitærede Minister begjæret Bevilling til Birkerød Station, fordi det vilde være til stor Ulempe for Driften og Publikum, og desuden var meget beklageligt, at der ikke var noget Postlokale, og jeg henlede tillige Opmærksomheden paa, at Flertallet vistnok havde overset, at der paa § 6 var bevilget en Postexpedition ved Birkerød, og da denne skulde have et Lokale, kunde muligvis denne Omstændighed bevirke, at man kunde gaa ind paa overhovedet at give denne Bevilling til Birkerød Station. Deraf drager nu den ærede Ordfører den Slutning, at jeg skulde have ment, at Postexpeditionen overhovedet ikke kunde egzistere, fordi den ikke fik netop det Lokale. Jeg har aldrig sagt det, jeg har kun nævnt det som et Moment mere til at bevirke, at Bevillingen til Birkerød Station blev givet. Jeg tilstaar, at det Ræsonnement, den ærede Ordfører fremsatte, var mig meget bizart. — Under § 19 er det jo egentlig kun Spørgsmaalene vedrørende Kanonbaaden „Hauch“, der have nogen særlig Interesse som nye Spørgsmaal. Jeg forstaar ikke den Strid, som er reist mellem den høitærede Minister og det ærede Flertal, og det paa denne Strid begrundede Forslag fra Flertallets Side om at negte Bevillingen til Kanonbaaden, thi alle Parter, Flertallet her i Salen, Mindretallet her i Salen og den høitærede Minister, ere jo enige i, at man ønsker at bevare paa enhver Maade Høihedsretten over det danske Søterritorium, og Alle, baade Flertallet og Mindretallet og den høitærede Indenrigsminister, ere jo ogsaa enige i, at det, man ønsker, er, at Udgangspunktet for de diplomatiske Forhandlinger, som Sverige har foreslaaet skulde begynde om kort Tid, skulde blive netop en Hævdelse af denne Høihedsret. Dissentsen er egentlig kun af formel Natur. Dissentsen er den, paa hvilken Maade den danske Regjering formentlig staar stærkest lige overfor disse Forhandlinger til at hævde denne Høihedsret, som vi Allesammen ønske hævdede. Nu mener det ærede Flertal gjennem dets Ordfører, at Regjeringen vil staa stærkest, naar den gaar til disse Forhandlinger med det Standpunkt, at den siger: Saalænge disse

Forhandlinger staa paa, hævde vi det, der er vor Ret, nemlig at vi kun fikke paa vort Territorium. Ja, det forekommer mig, det er Noget, jeg fuldstændig kunde forstaa, dersom denne Tilstand havde fundet Sted i de foregaaende Aar, men den høitærede Minister siger, at da denne Tilstand ikke har fundet Sted, men der har været vist en vis Tolerance i de foregaaende Aar, hyde de Former, man i Reglen iagttager lige overfor diplomatiske Forhandlinger, at man ikke begynder med en knyttet Næve, men med at sige, at Status quo skal bevares, saa længe Forhandlingerne staa paa. Den høitærede Minister tror, at ved at indtage en saadan urban Stilling lige overfor den svenske Regjering vil han have den stærke Stilling netop til at naae det, som Flertallet vil naae, nemlig at Resultatet af Forhandlingerne skal blive det for vort Land og vore Fiskere gunstigste Resultat. Jeg synes derfor under alle Omstændigheder, at man maatte være enig om, at om der end var en formel Dissents, medens der i Realiteten, med Hensyn til det Maal, der skal efterstræbes, ikke er nogen som helst Dissents mellem den høitærede Minister og Rogen her i Thinget, burde man ikke lade det influere paa Spørgsmaalet, om man skal give Bevillingen til Hauch eller ikke, thi dersom den ikke gives, naas der ikke noget som helst Andet, end at man ikke er i Stand til at kunne hævde Herredømmet paa vort Søterritorium paa alle andre Steder, og det synes dog at være saa meget ønskeligere at blive ved at hævde det paa de Steder, hvor man hidtil har hævdedet det, ja endogsaa at gaa videre, idet Væstø, Anholt og Storebelt ogsaa kunne tages med i Henhold til de Udtalelser, den høitærede Minister har givet. Jeg vilde derfor meget ønske, at den ærede Ordfører vilde komme til den samme Opfattelse som den, jeg har, at der med Hensyn til det Maal, der skal naas, med Hensyn til det, Regjeringen tilstræber ved disse Forhandlinger, ikke er nogen som helst Dissents mellem Regjeringen og Thingets Medlemmer, og at man derfor vil lade det Spørgsmaal gaa stille og rolig hen og lade Hauch komme ud iaar, saaledes som det er foreslaaet. Jeg vil i det Mindste ønske det for at være det, der vilde være det Gavnligste og Nyttigste for Fiskeriet og vore Fiskere. Jeg vilde ønske, at det ærede Flertal under Forudsaetning af, at Bevillingen til Kanonbaaden Hauch overhovedet blev givet, ogsaa havde givet det mindre Besøb, der er forlangt, for at Kanonbaaden kan udføre visse mindre Hverv, om hvilke det er opløst, at de godt kunne udføres uden paa nogen Maade at svigte lige overfor Hovedhvervet. Jeg synes, at naar man mener, at